

кж-тж си, за да принесемъ на другьго.— Това само ступанъ-тъ може да го направи.

А още е по-лошаво, а ко отъ общо-то блюдо земнимъ нѣщо съ вилушкж-тж или лажицата си, и го привасяме въ уста, защото по-напредъ трѣба отъ общо-то блюдо съ общж-тж лажицж да го извадемъ на талеркж-тж-си и оттамъ да го ѣдемъ*)

Никога не трѣба да постѣгаме къмъ ѣстия-та, по-напредъ, дордѣ ступанъ-тъ не ны покави, отсѣнь а ко сме твърдѣ ближни съ него; а отъ приносаванъ-тъ на трапезж-тж ѣстия, трѣба разбрано да земаме, като предпочитаеме по-малко да честимъ за да не остава въ талеркж-тж ны.

Ступанъ-тъ (домугосподинъ) е длъженъ да ками еднотрапезници-тъ си да ѣджтъ и да шжтъ, но съ благороденъ начинъ, безъ да ги сыли съ досадж, кога не ѣджтъ нѣщо, или казвать, че имъ стига колкото сж ѣли.

Госты-тъ кога се отвръщать или гнусять отъ нѣкое ѣстие, и кога е лошаво, не трѣба да показвать белѣгъ за погнусяванъ-то си, но да отбѣгвать отъ него спокойно; нито пакъ угости-

*) Въ турско това не се има за грозно, защото както въ турцы-тъ, тѣй и въ Българе-тъ нема още обичай такъвъ, дѣто на трапезж-тж да иматъ освѣнь общо-то блюдо и други частны, въ които сѣкы да си сипва отъ общо-то и да ѣде.